

Sygn. akt: I C 1043/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Wieliczce Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Paweł Styrna

Protokolant starszy protokolant sądowy Barbara Wiśniewska

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2016 r. w Wieliczce

sprawy z powództwa (...) Spółka z o.o. w K.

przeciwko B. Ż., M. Ż.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1043/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 10 października 2016 r.

Powód (...) sp. z o.o. w K. w pozwie skierowanym przeciwko pozwanym M. Ż. i B. Ż. domagał się zasądzenia na swoją rzecz kwoty 6.269,09 zł z ustawowymi odsetkami od kwot szczegółowo wskazanych w pozwie, a także zasądzenia kosztów postępowania. W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż w (...) r. zawarł z pozwanymi umowę sprzedaży energii elektrycznej. Na dochodzoną należność składały się kwoty z trzynastu dokumentów księgowych z terminami płatności od (...) r. do (...) r.

W dniu 14 maja 2016 r. (sygn. akt I Nc 1302/16) Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Wieliczce wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zasądzając na rzecz powoda także koszty postępowania w kwocie 1.897,50 zł, w tym 1.817,00 zł zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Pismem z dnia (...)r. pozwani wnieśli sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty z dnia 14 maja 2016 r. w całości. Zakwestionowana została wysokość i zasadność roszczenia. Pozwani wskazali, że powód domaga się zapłaty za energię, której pozwani nie zużyli. Zakład (...), zdaniem pozwanych, dokonał błędnego odczytu energii zużytej przez pozwanych i w konsekwencji błędnego rozliczenia należności z tytułu zużytej energii.

W piśmie z dnia (...)r. powód wniósł o oddalenie zarzutów pozwanych wskazanych w sprzeciwie od nakazu zapłaty oraz podtrzymał żądanie pozwu w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu (...)r. (...) sp. z o.o. zawarł z M. Ż. umowę świadczenia usług przesyłowych i sprzedaży energii elektrycznej do budynku położonego w R.. Zgodnie z postanowieniami umowy, rozliczenia za energię elektryczną miały odbywać się w oparciu o fakturę VAT wystawioną na podstawie odczytów liczników w okresach rozliczeniowych ustalonych przez powoda, według cen i stawek opłat zawartej w oddzielnej taryfie. Termin płatności ustalało przedsiębiorstwo

energetyczne tj. powód na fakturze VAT. Termin płatności nie mógł być krótszy niż 7 dni od daty dostarczenia faktury pozwanym (§3 umowy).

Dowód: umowa nr (...) z (...)

Powód w związku z łączącą strony umową wystawił następujące dokumenty rozliczeniowe za świadczone na rzecz pozwanych usługi związane ze sprzedażą i dostawą energii elektrycznej; notę odsetkową nr (...) / na kwotę 14,32 zł płatną do dnia (...) notę odsetkową nr (...) na kwotę 31,94 zł płatną do dnia (...) notę odsetkową nr (...) na kwotę 35,64 zł płatną do dnia (...) notę odsetkową nr (...) na kwotę 36,87 zł płatną do dnia (...) notę odsetkową nr (...) na kwotę 35,71 zł płatną do dnia (...) notę odsetkową nr (...) na kwotę 36,87 zł płatną do dnia (...) fakturę VAT nr (...) RW, fakturę VAT nr (...) RW; fakturę korygującą VAT nr (...); fakturę VAT nr (...) RX, fakturę VAT nr (...).

Dowód: dokumenty księgowe – k. 8-32, k. 48-59, k. 64-97

Pismem z dnia (...) pozwani wnieśli reklamacje obejmująca okres rozliczeniowy od (...) do (...) oraz okres od (...) do (...) wskazując na znaczne zawyżenie ilości zużytej energii elektrycznej we wskazanych okresach oraz że dotychczasowe odczyty wskazań licznika były znacznie niższe.

(...) spółka z o.o. w K. w piśmie z (...) nie uwzględniła reklamacji wskazując, że faktura VAT za okres (...) do (...) na kwotę 4502,32 zł została wystawiona na podstawie rzeczywistego wskazania licznika i zaproponowano pozwanym rozłożenie należności w wysokości 4240,93 zł na raty, gdyż „faktura ta została skorygowana na kwotę zmniejszenia 261,39 zł” (!). W kolejnym piśmie z (...) powód wskazał, że faktura za okres (...) do (...) została wystawiona na podstawie błędnego rozliczenia zużytej energii elektrycznej, dlatego w dniu 21.11.2014r. wystawiono fakturę korygującą na podstawie odczytu licznika na kwotę 4502,32 zł oraz prognozy zużycia energii elektrycznej w okresie od (...) do (...). W kolejnych pismach powód postrzymywał to samo stanowisko.

Dowody: reklamacja k-97,

pisma z (...) K-82, (...) K-84, (...) K-87, (...) K-88, (...) K-90.

Wobec nie uiszczenia przez pozwanych należności wynikających ze wskazanych dokumentów księgowych, powód skierował wezwanie przedsądowe do zapłaty, w którym powołał dokumenty księgowe dotyczące zaistniałych należności wraz z datami płatności. Wezwanie osobiście odebrał pozwany.

Dowód: wezwanie z dnia (...) – k. 29-30

Powyższych ustaleń faktycznych dokonano w oparciu o powołane dokumenty prywatne, których treść nie była kwestionowana przez strony postępowania. Zaznaczyć przy tym należy, że żadna z dołączonych do pozwu faktur VAT i not odsetkowych, nie była podpisana, co w myśl art. 245 dyskwalifikuje te dowody, jako dokumenty zawierające oświadczenia wiedzy lub woli.

Sąd zważył, co następuje:

Jedną z głównych zasad kształtujących przebieg procesu cywilnego jest zasada kontradiktoryjności, nakładająca na strony obowiązek wskazywania dowodów potwierdzających twierdzenia stanowiące podstawę faktyczną żądań zawartych w pozwie. Zasada ta została wyrażona w art. 232 kpc zgodnie, którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Takie same wnioski potwierdza dyspozycja art. 6 kc, w myśl, którego: ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Inaczej rzecz ujmując, ta strona, która wskazuje fakty, na których opiera swoje żądanie jest zobowiązana do wskazania dowodów potwierdzających te zdarzenia prawne, konsekwencją zaś niewywiązania się z tego obowiązku jest oddalenie powództwa. Odnosząc powyższe do okoliczności niniejszej sprawy, należy jednoznacznie wskazać, że strona powodowa nie przedstawiła wiarygodnych dowodów, które by potwierdzały istnienie wierzytelności dochodzonej pozwem. Pomimo bowiem, że zgodnie z umową, wysokość cen i stawek opłat miała być określona w

odrębnych taryfach stanowiących integralną część umowy, strona powodowa nie przedłożyła żadnych dokumentów pozwalających zweryfikować wysokość opłat przyjętych za podstawę obliczenia wysokości należności dochodzonej od pozwanych, a w szczególności nie złożono taryfy (...) SA dla energii elektrycznej. Co istotniejsze jednak, pomimo że pozwani kwestionowali twierdzenia dotyczące ilości zużytej energii elektrycznej, powód nie zaoferował dowodów potwierdzających dane wskazywane w pozwie odnośnie ilości sprzedanej energii M. Ż.. Zaznaczyć przy tym należy, że niepodpisane faktury VAT dołączone do pozwu, nie stanowiły wiarygodnych dowodów potwierdzających wysokość należności obciążających pozwanych z tytułu dostarczanej energii elektrycznej. Z treści tych dokumentów wynika, bowiem, że (...) spółka z o.o. w K., w sposób całkowicie dowolny i arbitralny, wpisywał w nich ilość dostarczonej energii, co potwierdza faktura korygująca z (...) obejmująca okres rozliczeniowy od(...) do (...) (karta, 13) w której to bez żadnego wyjaśnienia zmieniono wskazania dotyczące sprzedanej energii ustalając należność do zapłaty na kwotę 3 390,52 zł, pomimo, że w fakturze z(...) (karta 15 akt) potwierdzono, że na „koncie” pozwanych widnienie za wskazany okres, nadpłata w kwocie 1563,17 zł. W toku postępowania reklamacyjnego i sądowego, powód ograniczył się jedynie do wskazania, że opisana sytuacja wynikała „w skutek niedopatrzenia pracownika” nie przedstawiając na tą okoliczność żadnego dowodu, czy to w formie zeznania świadka, czy też dokumentów wyjaśniających okoliczności powstania „błędu” i weryfikacji błędnych odczytów licznika. Podobnie rzecz przedstawia się z fakturą za okres od (...) do (...), która została wystawiona na kwotę 4502,32 zł, a następnie, jak wynika z pisma z (...) (karta 82) skorygowana o kwotę 261,39 zł. Nie może też ująć uwagi, że złożone przez powoda faktury obejmowały rozliczenie do prognoz zużycia energii, które to prognozy również nie zostały dołączone do akt jak również nie wyjaśniono, czy pozwani regulowali należności zgodnie z prognozowanym zużyciem energii elektrycznej. Gdyby jednak zaakceptować, że przedłożone przez powoda faktury i noty odsetkowe, stanowią dowody prywatne, to należy wyjaśnić, że potwierdzałyby jedynie fakt, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie w nich zawarte (art. 245 k.p.c.). W odróżnieniu od dokumentów urzędowych moc dowodowa dokumentu prywatnego nie obejmuje zaś potwierdzenia, że miały miejsce fakty w nim stwierdzone (podobnie Sąd Najwyższy np. w uzasadnieniu wyroku z dnia 8 sierpnia 2012 r., I CSK 25/12, LEX nr 1231454). Przyjęcie innego założenia prowadziłoby do sytuacji, w której powód mógłby przedłożyć wytworzony przez siebie dokument na poparcie zasadności swoich roszczeń, którego treść nie podlegałaby w zasadzie weryfikacji przez stronę przeciwną oraz sąd, co jest oczywiście sprzeczne z zasadą kontradiktoryjnego procesu cywilnego. W konsekwencji pozwani zostaliby pozbawieni jakiegokolwiek możliwości obrony swoich interesów, gdyż wartość ich zobowiązania byłaby jednostronnie kształtowana przez operatora elektroenergetycznego, wystawiającego dokumenty księgowo tj. faktury VAT i noty odsetkowe, które nadto mógłby w dowolnym czasie i okolicznościach korygować, bez żadnych dodatkowych wyjaśnień.

Wskazać też trzeba, że umowa łącząca strony z dnia (...) ma charakter umowy konsumenckiej, w której po jednej stronie występuje profesjonalny podmiot zajmujący się zawodowo sprzedażom energii elektrycznej i w związku z tym posiadający wyspecjalizowaną służbę księgową, a z drugiej strony konsument, zdany w zasadzie na akceptowanie rachunków wystawianych przez przedsiębiorcę. W tej sytuacji, od profesjonalisty wymagany jest wyższy poziom staranności, w precyzyjnym komunikowaniu zakresu zobowiązania konsumenta, a w przypadku stwierdzenia jakiegokolwiek błędów do podjęcia wszelkich czynności zmierzających do wyjaśnienia okoliczności powstania błędu. Postulatu tego nie realizują zaś dokumenty stanowiące odpowiedź na reklamacje pozwanych, w treści, których powód ogranicza się w zasadzie do wskazania, że błędne należności w fakturach powstały „w skutek niedopatrzenia pracownika”, w żaden sposób nie podejmując działań zmierzających do zweryfikowania okoliczności powstania tego błędu.

Na koniec należy też zauważyć, że umowę z dnia (...) podpisała jedynie M. Ż., zaś faktury i noty odsetkowe przesyłane były na nazwisko B. Ż.; rozbieżności w tym zakresie powód w żaden sposób nie wyjaśnił, ani się do nich nie odniósł. W konsekwencji należało przyjąć, że pozwany B. Ż. nie jest biernie legitymowany w niniejszej sprawie, gdyż nie zawierał z powodem umowy o sprzedaż energii elektrycznej. M. Ż. zaś nie została prawidłowo wezwana do zapłaty za energię elektryczną gdyż, nigdy nie zostały jej doręczone faktury VAT obejmujące te należności, zgodnie z § 3 umowy z (...), co dodatkowo uzasadnia oddalenie powództwa.

Ostatecznie Sąd oddalił powództwo w całości mając na uwadze naprowadzone wyżej okoliczności.

Sekretariat:

1. (...)

2. (...)

3. K.. (...)